

Richard Rosecrance'ın sistem yaklaşımı temelinde soğuk savaş sonrası dönem ve uluslararası sistemde istikrar

Post-cold war era and stability in international system in the perspective of system approach of Richard Rosecrance

Murat Jane¹

Samet Yılmaz²

Received Date: 04 / 10 / 2015

Accepted Date: 03 / 01 / 2016

Öz

Soğuk Savaş sonrası dönemde Westphalian paradigma sorgulanmaya başlamış ve teorisyenler tarafından uluslararası sistemin yeni yapısına dair çeşitli görüşler dile getirilmiştir. Söz konusu teorisyenlerden biri de Richard Rosecrance'dır. Rosecrance'a göre Soğuk Savaş sonrası dönemde Amerika Birleşik Devletleri uluslararası sistemde temel düzenleyici güç olmakla birlikte, Rusya, Japonya ve Avrupa Topluluğu/Birliği uluslararası politikada güç merkezleri olarak ön plana çıkma potansiyeline sahiptir. Rosecrance daha sonra bu aktörlere Çin'i de eklemiştir. Bu çerçevede Rosecrance, Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemde ABD'nin temel düzenleyici aktör olduğu çok-merkezli bir yapı potansiyelinin olduğunu ileri sürmektedir. Rosecrance'a göre uluslararası sistemdeki anarşik yapı, güç dengesi ya da nükleer denge yoluyla değil, merkezi bir koalisyon yoluyla kontrol altına alınmalıdır. Her ne kadar Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemde bölgeselleşme eğilimleri ortaya çıksa da bu durum, Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir koalisyon oluşumuna engel teşkil etmemektedir. Richard Rosecrance söz konusu koalisyonla bütün büyük güçlerin işbirliği temelinde dahil olması gerektiğini savunmaktadır. Çalışmada Rosecrance'ın Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemin yapısına ilişkin önermeleri ve bu önermeler temelinde sistemin istikrarı için gerekli olduğunu iddia ettiği hususlar analiz edilecektir.

Anahtar sözcükler: Uluslararası sistem, İstikrar, Bozucu etki, Düzenleyici etki, Merkezi koalisyon

Abstract

The Westphalian paradigm has been re-assesed, and there have been made new statements by theoreticians about the structure of international system following the Cold War. One of these theoreticians is Richard Rosecrance. Rosecrance claims that the United States of America has been the fundamental regulatory power following the Cold War. However, Russia, Japan and the European Community/Union has been also potential centres of power. Rosecrance has added China to these potential powers. He asserts that it could be formed a central coalition led by the United States of America, comprising of other great powers, and so, the anarchic structure of international system could be controlled by this multi-centric coalition. Although, there has been regionalism trends following the Cold War, this situation has not been an impediment to forge a central coalition in global scale. Such a central coalition should be forged on the basis of co-operation, and incorporate all great powers. The paper analyse the statements of Richard Rosecrance regarding the structure of international system following the Cold War, and stability of the system in his perspective.

Keywords: International System, Stability, Disruptive Influence, Regulatory Influence, Central Coalition

¹ Research Asst., Uludağ University, BURSA/TURKEY, муратјане@gmail.com

² Research Asst., Uludağ University, BURSA/TURKEY, sametyilmaz@uludag.edu.tr

1. Giriş

Uluslararası ilişkiler disiplininde sistem olgusu bir analiz birimi olarak 2. Dünya Savaşı'ndan sonra değerlendirilmeye başlamıştır. Rosecrance da uluslararası ilişkilerin disiplinindeki analizinde sistemi merkeze alan teorisyenlerden biridir. Rosecrance, uluslararası sistemin yapısını Amerika Birleşik Devletleri (ABD) merkezli büyük güçlerin olduğu koalisyon çerçevesinde incelemiştir. Rosecrance'a göre söz konusu koalisyonda yer alması gereken büyük güçler ABD, Rusya, Çin, Avrupa Topluluğu/Birliği (AB) ve Japonya'dır.

Çalışmamızın ilk bölümünde uluslararası ilişkiler disiplininde sistem yaklaşımına ve Rosecrance'ın modern uluslararası sisteme ilişkin görüşlerine genel ve soyut olarak değinilecektir. İkinci bölümde Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemin yapısına ilişkin temel görüşlere yer verilip, Richard Rosecrance'ın Soğuk Savaş sonrası dönemin girift yapısına ilişkin kurguladığı "*Yeni Büyük Güç Koalisyonu*" modeli irdelenecektir.

2. Richard Rosecrance ve uluslararası sistem

1648 Westphalia Barış Antlaşmaları neticesinde kurulduğu kabul edilen modern uluslararası sistem (Özdal, Karaca, 2015: 223-225), uluslararası ilişkiler disiplininde analiz birimi olarak özellikle 2. Dünya Savaşı'ndan sonra yer almaya başlamıştır (Sönmezoğlu, 2000: 625; Evans, Newnham, 2007: 554, 634). Uluslararası sistemin yapısına ilişkin analizler Morton A. Kaplan, George Modelski, Immanuel Wallerstein, Joseph Nye, Robert Keohane ve Richard Rosecrance gibi teorisyenler tarafından ele alınmıştır (Sönmezoğlu, 2000: 625).

Morton Kaplan uluslararası sistemi, "*parçalarının birbiriyle ilişkide bulunduğu bir bütün*" olarak tanımlamış ve bu etkileşimin kendi içerisinde bir düzenlilik arz ettiğini vurgulamıştır (Eralp, 2009: 131-132). Kaplan'a göre uluslararası sistem, klasik güç dengesi sistemi, gevşek iki kutuplu sistem, sıkı iki kutuplu sistem, hiyerarşik sistem, evrensel sistem, birim veto sistemi şeklinde ifade edilmiştir. Daha sonra Kaplan bu sistem tipolojisine çok gevşek iki kutuplu sistem, detant sistemi, istikrarsız blok sistemi ve tamamlanmamış nükleer yayılma sistemini eklemiştir (Sönmezoğlu, 2000: 629-630; Arı, 2013: 155).

Modelski uluslararası sistemi 16. yy'dan itibaren incelemiş, uluslararası sistemdeki aktörlerin belirli zaman aralıklarında liderliği ele aldıklarını iddia etmiştir. Modelski'ye göre uluslararası sistemdeki "*uzun döngülü dünya liderliği*"ni (long cycles of world leadership) sırasıyla Portekiz, İspanya, Hollanda, Fransa, İngiltere ve ABD almıştır. Wallerstein uluslararası sistemi ekonomik yapı çerçevesinde ele almıştır. Wallerstein'in ekonomi temelli tarihsel sürecinde aktörler merkez (core) ve çevre (periphery) olarak belirlenmiştir. Merkezdeki aktörlerin sermaye birikimleri yoluyla çevre aktörleri sömürmesi temelinde oluşan uluslararası sistem kapitalist üretim ilişkilerini yeniden üretmektedir (Eralp, 2009: 137-147).

Robert Keohane ve Joseph Nye uluslararası sistemi "*karmaşıklık*" ve "*karşılıklı bağımlılık*" temelinde değerlendirmiştir. Her iki teorisyene göre uluslararası sistemin iki boyutu bulunmaktadır. Bunlar, devlet davranışlarını etkileyen yapısal olmayan imkanlar ve devletlerin birbirleriyle temasa ve işbirliğine geçme kabiliyetleridir (Eralp, 2009: 147-149).

Çalışmamızın odak noktasında yer alan Richard Rosecrance'ın uluslararası sisteme dair yaklaşımı 1963 yılında yayımlanan "*Action and Reaction in World Politics*" eserinde yer almaktadır. Rosecrance'a göre uluslararası siyasetteki sorunların çözümü için temelde iki yaklaşım vardır.

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Richard Rosecrance'ın sistem yaklaşımı temelinde soğuk savaş sonrası dönem ve uluslararası sistemde istikrar. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

Bunların ilki güç, denge ve politik yetkinlik gibi “*genel açıklayıcı kavramlar*” (general explanatory concepts), diğeri ise bireysel dış politika kararları ve diplomatik olayların “*detaylı ampirik analizler*”idir (detailed empirical analysis). Rosecrance’a göre genel açıklayıcı kavramlar uluslararası sistemdeki her aktörün göstereceği ortak dış politik reflekslere odaklanırken, detaylı ampirik analizler uluslararası sistemdeki aktörlerin ortak reflekslerinin içinde yer alan farklı noktalara (unique) odaklanmaktadır (Rosecrance, 1963: 1-2). Söz konusu iki yaklaşımın disipline katkı yapan yönleri dikkate alınmalı ve kullanılmalıdır (Rosecrance, 1963: 3). Bu yaklaşım çerçevesinde Rosecrance, uluslararası sistemi dokuz farklı döneme bölerek incelemiştir. Bunlar 1740-1789, 1789-1814, 1814-1822, 1822-1848, 1848-1871, 1871-1890, 1890-1918, 1918-1945, 1945-1960 yılları arasındadır (Rosecrance, 1963:7).

Söz konusu dönemleştirmeyi Rosecrance dört mekanik unsura (mechanistic element) göre analiz etmiştir. Bunlar sistemin istikrarını olumsuz etkileyen bozucu girdiler (input), bozucu girdinin etkisi sonucu ortaya çıkan düzenleyici unsur, bozucu ve düzenleyici unsurları belirleyen çevresel kısıtlar ve düzenleyici unsurun istikrarı sağlaması durumunda çevre açısından kabul edilmesidir (Rosecrance, 1963: 220). Uluslararası sistemin dört ana belirleyicisi ise Rosecrance’ın “*Yönelim*” (Direction) olarak kavramsallaştırdığı yönetici elitlerin dış politikaya ilişkin hedefleri ve yaklaşımları, “*Kontrol*” (Control) olarak kavramsallaştırdığı elitlerin iktidarının gücü, “*Kaynaklar*” (Resources) olarak kavramsallaştırdığı elitlerin ikna kabiliyetleri, güç unsuruna çevrilebilecek maddi kaynakların varlığı ve bunların güç unsuruna çevrilebilme hızları ve “*Kapasite*” (Capacity) olarak kavramsallaştırdığı sistemdeki bozucu girdilerin etkisini azaltma yeteneğidir (Rosecrance, 1963: 279).

Yukarıda değinilen değerlendirmelere göre Rosecrance uluslararası sistemdeki değişimleri kısaca şu şekilde değerlendirmiştir:

Sistem-1 (1740-1789) → Düzenleyici girdilerin görüldüğü bu sistemde elitler, yaşanan gelişmelerden şikayetçi değillerdir. Aydınlanmacı despotların reformlarına rağmen “*Eski Rejim*”in (Ancien Regime) politik, ekonomik ve sosyal yapısı elitler için tatmin edicidir. Utrecht Antlaşması ve Silezya’nın Avusturya’dan Prusya’ya geçmesi gibi istisnai olaylar dışında sistemde bozucu etki görülmemektedir. Çünkü söz konusu dönemde yaşanan toprak değişimleri Amerika kıtasında ve Doğu Avrupa’da gerçekleşmiştir. Uluslararası sistem ve devletlerin iç sistemleri değişime açık değildir. Dolayısıyla sistem göreceli olarak istikrarlıdır (Rosecrance, 1963: 232-236).

Sistem-2 (1789-1814) → Devrim Fransası’nın ve Napolyon’un politik etkisini artırması ve Eski Rejimin varlığını tehlikeye atması sistem açısından “*bozucu*” olarak değerlendirilebilir. Aktör elitlerinin “*değer*”lerinde (ethos) yaşanan farklılık sistemde etkin olmuştur. Eski rejimin “*kişiye bağlı*” monarşik yapısı “*ulus temelli*” Yeni Rejim tarafından tehdit edilmektedir. Ulusal yaklaşımın liberal devrimci içeriği muhafazakar aktörler tarafından tehdit olarak algılanmıştır (Rosecrance, 1963: 236-239).

Sistem-3 (1814-1822) → Söz konusu sistemde büyük güçler arası “*uyum*” ve “*denge*” görülmektedir. Bozucu girdilerin sistem üzerindeki etkisi minimal olarak değerlendirilmiştir. Eski Rejim’in değerleri ve monarkların meşruiyeti üzerine kurulmuş “*yasallık*” ilkesi sistemde etkilidir. Bu yıllar arasında liberal hareketler göreceli olarak başarısızlığa uğratılmıştır. Sistemin işlerliği konusunda pay sahibi iki devlet adamı Avusturya Başbakanı Metternich ve İngiltere Dışişleri Bakanı Lord Castlereagh’tır (Rosecrance, 1963: 239-243).

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Post-cold war era and stability in international system in the perspective of system approach of Richard Rosecrance. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

Sistem-4 (1822-1848)→ 1822-1848 yılları arasında Avrupa Uyumu gücünü kaybetmeye başlamış ve sistemi oluşturan aktörler arasında uyumsuzluklar görülmeye başlanmıştır. İngiltere ve Fransa benzer yaklaşımlara sahipken, Avusturya, Rusya ve Prusya söz konusu iki aktörden sistemin yapısına dair görüşler açısından farklılaşmıştır (Rosecrance, 1963: 243-247).

Sistem-5 (1848-1871)→ Bu dönemde Avrupa Uyumu sarsılmaya başlamıştır. Düzenleyici unsurların Napolyon Savaşları'nın yaşandığı dönemden bile daha etkisiz olduğu görülmektedir. Aktörlerarası anlaşmazlıkların yanı sıra 1848 devrimlerinin yıkıcı etkileri monarşileri olumsuz etkilemiştir. Ayrıca Kırım Savaşı, sistemi oluşturan aktörler arasında bozucu etki yaratmış, sistemi oluşturan aktörler doğrudan karşı karşıya gelmişlerdir (Rosecrance, 1963: 247-250).

Sistem-6 (1871-1890): Söz konusu sistem “*Bismarck Uyumu*” olarak kabul edilmektedir. Özellikle Otto Von Bismarck'ın etkisiyle sistemde düzenleyici etkiler kısa süreli de olsa görülmeye başlamıştır. Bu dönemde kaynaklar büyük oranda teknolojik ve askeri harcamaları arttıracak şekilde kullanılmıştır. İngiltere 1870-1890 yılları arasında askeri harcamalarını % 350, Fransa %250, Rusya % 400, Avusturya-Macaristan % 450, İtalya % 350, Prusya ise % 1000 arttırmıştır. Ayrıca demiryollarında yaşanan gelişmeler askeri kaynakların kolayca mobilize olmasını beraberinde getirmiştir. Uluslararası sistemde istikrarı sağlayan aktör Prusya ve özellikle Bismarck olmuştur (Rosecrance, 1963: 250-254).

Sistem-7 (1890-1918): Sistem bu dönemde emperyalist milliyetçiliğin etkisindedir. Emperyalizm sistemdeki istikrarı sağlayamamıştır. Savunma harcamaları yine belli oranlarda artarken, kaynakların mobilizasyonu bir önceki döneme göre daha etkili olmuştur. Bu konuda önemli göstergelerden biri de 1905’de Prusyalı General Schlieffen’in Fransa’yı kısa sürede işgal etmeyi hesapladığı Schlieffen Planı’dır. Teknolojik gelişmelerin yanı sıra emperyal güç mücadelesinin 1905’ten itibaren Avrupa-dışı topraklardan Avrupa kıtasına geri dönmesi de sistemin istikrarını bozucu etki yaratmıştır (Rosecrance, 1963: 254-257).

Sistem-8 (1918-1945): Bu dönemde uluslararası sistemde totaliter militarizm etkilidir. Bu durumun yanı sıra faşizmin uluslararası politikada etkisinin arttırdığı, ideolojilerin sistemde bozucu etkiler gösterdiği söylenebilir. Kaynakların mobilizasyonunun yıkıcı etkileri söz konusu dönemde görülebilmektedir. Demokratik ve faşist elitler arasındaki fark sadece askeri açıdan değil, siyasal ve diplomatik açıdan da dikkat çekmektedir. Örneğin Hitler’in ikna kabiliyeti ve korku stratejisinin başarısı, demokratik elitlerin bu konudaki başarısızlıklarını gözler önüne sermiştir. Bu konudaki en önemli örnek Milletler Cemiyeti’nin savaşı önleyememesi ve Yatıştırma politikasının başarısız olmasıdır (Rosecrance, 1963: 257-261).

Sistem-9 (1945-1960): “*Savaş sonrası dönem*” olarak adlandırılan söz konusu sistem düzenleyici etkilerin bozucu etkilere göre daha fazla baskın olduğu zaman aralığıdır. SSCB’li ve ABD’li elitler 2. Dünya Savaşı sona erdikten sonra kendilerini yeni bir uluslararası sistemin kılıpları içinde bulmuşlardır. Her iki aktör de mevcut savaş sonrası durumu sonu belirsiz bir savaşa tercih etmiş ve bu amaçla uluslararası sisteme dair kendi öngördükleri yaklaşımlardan taviz vermişlerdir. Bu durum özellikle Doğu Bloku’nda SSCB-Çin mücadelesini, dolayısıyla blok-içi bir hizipleşmeyi beraberinde getirmiştir. Buna rağmen her blok, diğer blok içindeki devrimci gelişmelerin yaşanmasını beklemiş, fakat bloklararası savaşı söz konusu devrimci gelişmeler için bir ön koşul olarak görmemiştir. Bu dönemde Milletler Cemiyeti’nin mirasçısı olan Birleşmiş Milletler yeteri kadar etkin bir aktör olamamış, teknolojinin etkisiyle termonükleer silahlar ve kıtalararası balistik füzelerin varlığı, savaş olgusunun yok ediciliği farklı bir noktaya taşımıştır. İki

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Richard Rosecrance'ın sistem yaklaşımı temelinde soğuk savaş sonrası dönem ve uluslararası sistemde istikrar. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

blokun gücü, tarafsız-milliyetçi üçüncü bloku diplomatik ve ekonomik açıdan bir etki alanı olarak belirlemiştir. Dolayısıyla Rosecrance'a göre üçüncü blok "*kolonize edilebilir alan*" olarak belirlenmiştir (Rosecrance, 1963: 261-267).

Görüldüğü gibi Rosecrance uluslararası sisteme dair dönemlemeyi, söz konusu yıllar arasında yaşanan önemli gelişmeler ve yönetici elitlerin sisteme dair yaklaşımları çerçevesinde yapmayı amaçlamıştır.

3. Soğuk savaş sonrası dönemde "yeni büyük güç koalisyonu"

Soğuk Savaş sonrası dönemde uluslararası sistem dönüşmeye başlamış (Demir, 2012: 207), anlamlandırılmaya çalışılan uluslararası sistem "*Yeni Dünya Düzeni*", "*Post-Egemen Dünya Düzeni*", "*Neo-Westphalian Dönem*" ve "*Post-Westphalian Dönem*" gibi kavramlarla tanımlanmıştır (Jane, 2014: 82).

Soğuk Savaş sonrası değişen uluslararası sistemin anlamlandırılmaya çalışılan kaotik yapısını Faruk Yalvaç şu sözlerle ifade etmiştir (Yalvaç, 2009: 125):

"Soğuk Savaş sonrası hızla değişen ortamda ise uluslararası sistem çok daha karmaşıklaşmakta, uluslararası olmaktan ziyade toplumların iç içe geçtiği global bir yapıya doğru ilerlemektedir. Bu global şekillenmeyle birlikte mekan-zaman ilişkileri temelden değişmekte, 'uluslararası' kavramının ifade ettiği uzak ve devlet merkezli ilişkilerden farklı olarak toplum merkezli ve çok daha fazla iç içe geçen ilişki ağları oluşmaktadır."

Dolayısıyla girift bir yapıya bürünmüş uluslararası sistemde tehditler de çeşitlenmiş, Soğuk Savaş sonrası dönemde; mikro milliyetçilik, köktendinci terör, kültürel ırkçılık, çevre sorunları, ulus aşırı suç örgütleri, global sermaye hareketleri, yasadışı göç, kara para aklama, insan ticareti, silah kaçaklığı ve konvansiyonel silahların kontrolsüz yayılması, global-yerel çatışması, çevre sorunları ve AIDS, SARS benzeri bulaşıcı hastalıklar gibi risk ve yeni tehditler oluşmuştur (Sevim, 2006: 103, 117). Devlet kontrolünü aşan, egemenliğinin sınırlarını zorlayan ve insanlığın geleceğini ilgilendiren yeni tehdit unsurlarına ve sorunlara devletin çözüm bulma konusundaki yetersizliği, dayandığı temel olan egemenliğinin sorgulanmasını da beraberinde getirmiştir. Başka bir ifadeyle *Westphalian Sistem*'i tehdit eden gelişme, ulusal olarak tasarlanan birçok alanın zaman içinde küresel içerik kazanmaya başlamasıyla kendini göstermiştir. Temelde ulusal olarak tasarlanan ekonomi, siyaset, güvenlik ya da çevre gibi alanların son yıllarda belirgin hale gelen bir küreselleşme süreci içine girmesi, modern devletin en temel öğelerinden olan ulusal egemenlik ilkesinin mutlak yapısının da sorgulanmasına neden olmuştur (Soner, 2005: 68).

Devlet merkezli paradigmanın sorgulanması Soğuk Savaş'ın galibi ABD'nin de uluslararası sistemdeki başat konumunu tartışmaya açmıştır. Antonio Negri ve Michael Hardt söz konusu sorulamayı yapan ve uluslararası sisteme ilişkin özgün bir bakış açısı geliştiren teorisyenlerdendir. Antonio Negri ve Michael Hardt Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemi ve "*Yeni Dünya Düzeni*"ni "*İmparatorluk*" olarak kavramsallaştırmıştır. Negri ve Hardt'a göre İmparatorluk, sadece ABD'den ve ulus devletlerden oluşmamakta, Dünya Bankası, IMF gibi kuruluşların yanı sıra sivil toplum örgütlerini de kapsamaktadır. Dolayısıyla iktidarın merkezi yoktur, iktidar çok katmanlı bir yapıya sahiptir. Dolayısıyla teritoryal bir nitelik taşımamaktadır (Hardt, Negri, 2012: 11-12; Kaya, 2014: 565). Görüldüğü üzere Negri ve Hardt'ın imparatorluk tanımı 1815 Viyana Düzeni'nin imparatorluk anlayışından farklılaşmış, imparatorluk devleti kapsayan ve onu aşan (transcendence) bir yapı haline dönüşmüştür.

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Post-cold war era and stability in international system in the perspective of system approach of Richard Rosecrance. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

Richard Haass, Negri ve Hardt'ın görüşlerine paralel olarak 21. yy.'da uluslararası ilişkileri "kutupsuzluk" kavramıyla açıklamıştır. Haass'a göre bu dönemde güç, merkezi mahiyetini kaybetmiş, devlet dışı aktörlerin sayısı arttıkça ulus devletlerin uluslararası sistem üzerindeki etkileri azalmıştır. Değişmekte olan uluslararası sistemin yeni aktörleri ise bölgesel ve küresel kuruluşlar, sivil toplum örgütleridir (Haas, 2008).

Şenol Kantarcı da Haass'ın görüşlerinden farklı olarak Soğuk Savaş sonrası dönemi "çok kutuplu" olarak değerlendirmiş fakat Haass'ın görüşlerine paralel olarak yeni tehditlerin üstesinden gelebilmek için devletlerin oluşturduğu çok uluslu koalisyonların gereğini savunmuştur. Dolayısıyla Kantarcı'ya göre Soğuk Savaş sonrası dönem "koalisyonlar dönemi" olarak adlandırılabilir (Kantarcı, 2012: 52, 75).

Richard Rosecrance'a göre Soğuk Savaş sonrası dönemde yeni bir büyük güç koalisyonu kurulabilir ve bunun için uluslararası sistemin anarşik yapısının düzenlenmesi gerekmektedir. Rosecrance uluslararası sistemde anarşinin düzenlenmesi noktasında üç husus üzerinde durmaktadır: Güç dengesi, nükleer denge ve merkezi bir büyük güç koalisyonu. Güç dengesi 19. yüzyılda denenmiş ancak nihayetinde barışı sağlayamamıştır. Nükleer denge ise savaşın önlenmesi noktasında daha başarılıdır. Ancak nükleer denge, tırmanmaya dayalı bir sistem olduğundan risklidir ve olası bir savaş yıkıcı sonuçlar doğurabilir. Merkezi bir büyük güç koalisyonu ise tarihin çok az bir döneminde görülmüştür. 1815-1822 yıllarında Avrupa Uyumu ve 1. Dünya Savaşı sonrasında ihdas edilen ve ABD'nin katılmaması sebebiyle başarısız olan Milletler Cemiyeti ile bu sistem oluşturulmaya çalışılmıştır (Rosecrance, 1992).

Rosecrance'a göre anarşinin düzenlenmesi noktasında yukarıda belirtilen üç sistem içerisinde en etkili merkezi bir büyük güç koalisyonudur ve Soğuk Savaş sonrası dönemde uluslararası sistemde böyle bir düzen ihdas edilebilir. Zira söz konusu dönem böyle bir uluslararası sistemin oluşması için uygundur. 2001 yılında Rosecrance tarafından derlenen "The New Great Power Coalition Toward a World Concert of Nations" adlı eserde, bahsi geçen yaklaşım perspektifinden Soğuk Savaş sonrası uluslararası sistemin yapısı ve karakteristik özellikleri belirtilmiştir. Bu noktada "büyük güç koalisyonu" kavramının tanımlanması gerekmektedir. Büyük güç koalisyonun temel unsurlardan biri en güçlü (highest-ranking) devletlerin kendi aralarındaki ilişkileri baskıdan ziyade işbirliği temeline oturtmak istemeleridir. Bir büyük güç koalisyonu modelinde devletler, kendilerini kısıtlayan normları kabul ederler. Bu tarz bir yönetim (governance) toplulukları idare etmede en etkili yoldur. Büyük güç koalisyonunda devletler hem sistemin idamesinde hem de kendi ulusal çıkarlarını sağlama konusunda normların gerekli olduğunu düşünürler ve sorunların çözümü için kapsayıcı kurumların ihdasını gerekli görürler. Şu nokta önemlidir ki bir büyük güç koalisyonu, belli bir içeriği (substance) oluşturmaktan ziyade bir prosedür oluşturma sürecidir. Başka bir deyişle, uluslararası politik meseleler ele alınırken ya da sorunların çözümü noktasında izlenecek olan usuldür (Greg, 2001: 205-206). Böyle bir büyük güç koalisyonunun ortaya çıkması için gerekli olan ön-koşullar (pre-requisites) şu şekilde belirtilebilir:

- Hiçbir devlet, diğer devletler tarafından kurulan koalisyonları alt edecek kapasiteye sahip olmamalıdır.
- Tüm büyük güçler sisteme dahil olmalıdır.
- Koalisyonun etkinliği konusunda yönetici elitler arasında bir konsensüs olmalıdır (Greg, 2001: 208).

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Richard Rosecrance'ın sistem yaklaşımı temelinde soğuk savaş sonrası dönem ve uluslararası sistemde istikrar. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

Bu ön-koşulların yanı sıra büyük güç koalisyonunu etkileyen çeşitli unsurlar vardır:

- Büyük güçler, mevcut sistem dahilinde materyal kapasitenin dağılımından ve bunların kullanım usullerinden memnun olmalıdır.
- Tüm büyük güçler savaşın maliyeti konusunda bir konsensüse varmalıdır. Başka bir deyişle büyük güçler, savaşın kendileri için maliyetli bir yol olduğu ve potansiyel üyeleri sisteme savaş olmadan dahil etme konusunda hemfikir olmalıdır.
- Uluslararası politikada normlar oluşturulmalı ve bu normlar uluslararası kurumlarda geçerli kılınmalıdır. Böylece büyük güçler arasında işbirliği kolaylaştırılmış olmaktadır.
- Koalisyon, büyük güçlerin taleplerine cevap verebilmelidir. Devletler ya da yönetici elitler, koalisyona dahil olmanın, koalisyonun dışında kalmaktan daha çok fayda getirdiğine kâni olmalıdır (Greg, 2001: 204-208).

Büyük güç koalisyonu oluşturma süreçlerini etkileyen unsurlar dönemden döneme değişebilir ve bu süreçte başka unsurlar da bulunabilir. Uluslararası sistemin mevcut yapısı ve sistemdeki hakim normlar bu hususta belirleyicidir. Bahsi geçen dönemle ilgili olarak dünya politikasında ortaya çıkan yeni unsurlar şu şekilde belirtilebilir:

- İdeolojik mücadele sona ermiştir. Ulusal farklılıklar olsa da bunlar işbirliği için engel değildir.
- SSCB'nin dağılması çok uluslu imparatorlukların sonuna işaret etmektedir.
- SSCB'nin dağılması sonrasında iki kutuplu sistem sona ermiş ve kısa-sürelili olması beklenen tek kutupluluk dönemi başlamıştır.
- SSCB'nin dağılması sonrasında Sovyet coğrafyasında bir güç boşluğu ortaya çıkmıştır (Stein, 2001: 5).
- Soğuk Savaş sonrası dönemde bölgeselleşme eğilimleri ortaya çıkmıştır. Ancak bölgeselleşme eğilimleri küresel işbirliğinin sağlanmasına engel değildir (Rosecrance, 1991; Rosecrance, Stein, 2001).

Yukarıdaki yeni unsurlar temelinde Soğuk Savaş sonrası dönemde yeni bir güç koalisyonunun ortaya çıkması için gerekli olan ön koşullar mevcuttur:

- Güç dağılımı merkezi bir koalisyon oluşturmak için uygundur ve hiçbir büyük güç tek başına sisteme hakim olma kapasitesine sahip değildir.
- Büyük güçler inifratchı (yalnızcı) değildir ve bunlar arasında bir dereceye kadar ideolojik konsensüs vardır.
- Büyük güçlerin çoğu bir uyum oluşturulmasından yanadır.
- Büyük güçler var olan sistemden memnundur ve savaşın maliyeti konusunda hem fikirdirler (Greg, 2001: 214).

Soğuk Savaş sonrası dönemde uluslararası sistemde etkin olan ve ilerleyen dönemlerde etkisini arttıran büyük güçler başta ABD olmak üzere, Rusya, Avrupa Topluluğu/Birliği (AB), Japonya ve Çin'dir. Rusya tarih boyunca Batı tarafından bir güç olarak kabul görme ve uluslararası

politikada statü kazanma arayışı içerisinde olmuştur. Bu durum Soğuk Savaş döneminde de devam etmiş ve Sovyet yöneticileri bu yönde demeçler vermiştir. SSCB ve ardılı Rusya bunu yapabilmek için daha çok maddi güce (özellikle askeri) ağırlık vermişler ve teritoryal olarak etki alanlarını geliştirmeye çalışmışlardır. Soğuk Savaş sonrası dönemde Rusya'nın temel hedefi uluslararası politikada kendisine statü edinmek ve ekonomik kalkınmasını sağlamaktır. Bunun yanı sıra Rusya, çevre bölgelerdeki etkinliğini korumak istemektedir (Larson, Shevchenko, 2001). Japonya ise 2. Dünya Savaşı sonrasında ekonomik kalkınmasını ve güvenliğini ABD vasıtasıyla gerçekleştirmiştir. Soğuk Savaş sonrasında öncelikli olarak ekonomik gelişimini sürdürme ve güvenliğini sağlama hususunda daha fazla inisiyatif almak istemektedir (Rosecrance, 1993).

Soğuk Savaş sonrası dönemde AB'nin temel amacı eski Doğu Bloku devletlerini AB'ye entegre etmektir. Bu yeni devletler de AB'ye üye olmak istemektedir. Bunun sebebi ise AB'nin iki konudaki başarısıdır. Bunlar, üyelere faydalar sunması (widening) ve entegrasyonun getirdiği kurumsallaşmadır (deepening). Bu devletlerin AB'ye üye olması hem bu devletlerin içsel dönüşümlerini hızlandıracak ve bu devletler uluslararası politikanın hakim normları olan liberal ekonomik model ve demokrasi ilkesini benimseyecek hem de uluslararası sistemin istikrarı artacaktır (Kristen, 2001).

Uluslararası sistemde büyük güçlerin yer aldığı merkezi bir koalisyonun oluşturulmasında en önemli unsur Çin'in uluslararası sisteme entegrasyonu ve bu noktada ABD'nin öncü devlet olarak girişimlerde bulunmasıdır. Soğuk Savaş sonrası dönemde ABD sistem içerisindeki en önemli büyük güçtür. Bu sebepten ötürü ABD, inisiyatif almalı ve çevre, silahlanma vb. alanlarda normlar oluşturulmalıdır. İkinci olarak ABD, sistemin yarattığı çıktılardan diğer güçlerin yararlanmasını sağlamalıdır. Üçüncü olarak uluslararası kurumların ve normların oluşturulmasında ilk aşamada teşvikler sağlamalıdır. Dördüncü olarak ABD ve diğer büyük güçler, tehdit ve cezalandırmaya dayalı büyük güç ilişkilerinden kaçınılmalıdır. Zira böyle bir durum silahlanma yarışı ya da kutuplaşmaya varabilir. Bu noktada NATO, Rusya ve Çin'i tehdit etmeyecek şekilde yayılmalıdır. Benzer şekilde Japonya-ABD askeri ittifakı da Çin tarafından tehdit olarak algılanabilir. Beşinci olarak ABD, koalisyonun uzun soluklu olması için kendi çıkarlarına olup da diğer güçleri dışarıda bırakan girişimlerden kaçınılmalıdır. Başka bir deyişle ABD, kendi ulusal çıkarlarıyla uluslararası sistemden büyük güç koalisyon oluşumu ve bunun idamesini bir arada düşünmeli ve diğer büyük güçleri sürece entegre etmelidir (Greg, 2001: 214-216; Rosecrance, 1990: 83).

ABD'nin misyonları arasındaki en önemli unsurlardan biri yükselen Çin'in sisteme meydan okumaması ve barışçıl bir şekilde sisteme entegrasyonudur. Çin, Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte iki kutuplu dünyanın nimetlerinden faydalanma imkanını kaybetmiştir. Çin, iki kutuplu sistemde önce SSCB'ye, daha sonra ABD'ye yaslanmıştır. Soğuk Savaş sonrasında ise ABD'nin tek kutupluluğuyla karşı karşıya kalmıştır (Baum, Shevchenko, 2001a). Her ne kadar Pekin daha çok ekonomik modernizasyon ve reform süreçleriyle ilgilenirse de, Çin'in güçlenmesi uluslararası politikada gerginliklere sebep olabilir ve bunların savuşturulması ancak Çin'in uluslararası sistemde kendisine yer edinmesiyle gerçekleşebilir. Çin'in Batı'ya yönelik olarak ikircikli bir yaklaşımı vardır. Bunun ortaya çıkmasında Çin'in ulusal hafızasının rolü bulunmaktadır. Her ne kadar Çin Batı'nın ekonomik ve teknolojik desteğine ihtiyacı olsa da Batı'nın girişimlerine karşı oldukça ihtiyatlıdır. Bu durum Çin'in küresel politikaya eklemlenmeye başladığı dönemlerde de değişmemiştir (Baum, Shevchenko, 2001b).

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Richard Rosecrance'ın sistem yaklaşımı temelinde soğuk savaş sonrası dönem ve uluslararası sistemde istikrar. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

Çin'in sisteme entegrasyonu uluslararası sistemin idamesi açısından en önemli unsurdur. Rosecrance'a göre başta Çin olmak üzere Doğu ekonomileri güçlenmektedir. Çin'in yükselişinin mevcut güçler tarafından kontrol edilmesi ve uluslararası sistemin yapısına zarar vermeyecek şekilde yönlendirilmesi gerekmektedir. Bunun yapmanın en iyi yolu da ABD ve AB'nin birlikte hareket etmesidir. Çin'i ancak güçlü bir Batı Koalisyonu durdurabilir. Çin'in Rusya ile bir hareket etmesi güçtür. Zira bu devletler Asya'da doğal rakiplerdir. Şayet Batı, yani AB ile ABD, politik ve ekonomik bir birlik kurarlarsa Rusya da buna dahil olabilir ve böylece Çin kontrol altına alınabilir. Zira ekonomik büyümesi ve modernleşmesi Batı sermayesine bağlı olan Çin, böyle bir koalisyona karşı meydan okumayacaktır. Batı ile Çin'i işbirliğine giderse hiçbir denge politikasına gerek kalmayacaktır (Rosecrance, 2010; Rosecrance, 2013).

Kısacası Yeni Büyük Güç koalisyonunun başarısı, koalisyonun oluşumuna tehdit olarak görülen Çin'in sisteme entegre edilmesine bağlıdır. Böylelikle Batı sermayesine bağımlı olan Çin koalisyonunun bir parçası olacak ve büyük güçler arasında çıkabilecek olası bir savaş engellenmiş olacaktır.

4. Sonuç

Soğuk Savaş sonrası dönemde aktör ve sistem tartışmaları ışığında Richard Rosecrance uluslararası sistemin istikrarı için devlet merkezli bir "koalisyon" önermektedir. Rosecrance'ın önerdiği "Yeni Büyük Güç Koalisyonu"nun merkezindeki devlet ABD'dir. ABD'nin merkezinde yer aldığı koalisyonun diğer üyeleri Rusya, AB, Çin ve Japonya'dır. Rosecrance'a göre işbirliği ve karşılıklı bağımlılık üzerine kurgulanan koalisyonda, ABD sistemin merkezinde yer almasına karşın hegemonik bir aktör değildir. ABD, kendi tekil çıkarları yerine sistemin çoğul çıkarlarını önemsemeli ve bu durumun aynı zamanda kendi çıkarına olduğunun bilincine varmalıdır. Uluslararası normlar ve işbirliği ile kurgulanan söz konusu koalisyonda infiratçı (yalnızcı) aktörün olmaması gerekmektedir. Çünkü koalisyonun çıktıkları, büyük güçlerin hepsinin çıkarına olacaktır.

Rosecrance'a göre koalisyonun oluşturduğu dengeyi olumsuz etkileyebilecek devlet Çin'dir. Nüfusu ve büyüyen ekonomisiyle ulusal güç unsurlarının seviyesini arttıran Çin'in sisteme verebileceği zarar, ABD ve AB'nin oluşturacağı politik birlikle aşılabilecektir. AB ile ABD arasında kurulacak olan güçlü bir birlik, Çin için bir çekim merkezi olacaktır. Böylece Çin sistemin bir parçası haline getirilerek kontrol altına alınacaktır.

Rosecrance uluslararası sistemin istikrarına tehdit olarak Çin'i işaret etmiştir. Fakat Ukrayna Krizi, 2008'deki Rusya-Gürcistan Savaşı, Rusya-NATO ilişkilerinin gerginleşmesi ve 11 Eylül sonrası Ortadoğu'nun daha da karmaşıklaşan yapısı, uluslararası sisteme ilişkin bozucu unsurlar olarak değerlendirilebilir. Bu gelişmeler, büyük güçler arasında bir koalisyon oluşturulmasını engelleyen unsurlardır. Soğuk Savaş sonrası dönemde sistem dahilindeki büyük güçlerin oluşturduğu girdilerin büyük ölçüde "bozucu" olması, uluslararası sistemin kısa ve orta vadede istikrarsız olacağı şeklinde yorumlanabilir.

Kaynakça

Arı T. (2013), *Uluslararası İlişkiler ve Dış Politika*, MKM Yayıncılık, Bursa.

Baum R.- Shevchenko A. (2001a). "China and Forces of Globalization", *The New Great Power Coalition Toward a World Concert of Nations*, ed. Richard Rosecrance, Rowman&Littlefield Publishers, Maryland, pp. 65-87.

- Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Post-cold war era and stability in international system in the perspective of system approach of Richard Rosecrance. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.
- Baum R.- Shevchenko A. (2001b). "Brining China in: A Cautionary Note", *The New Great Power Coalition Toward a World Concert of Nations*, ed. Richard Rosecrance, Rowman&Littlefield Publishers, Maryland, pp. 327-345.
- Demir S. (2012). "20. ve 21. Yüzyılların Başlangıç Dönemlerinin Karşılaştırılması: Örtüşen ve Ayırılan Olguların Bir Analizi", *Gazi Akademik Bakış*, Cilt 5, Sayı 10, ss. 207-228.
- Eralp A. (2009). "Sistem", *Devlet ve Ötesi*, der. Atilla Eralp, İletişim Yayınları, İstanbul, ss. 125-153.
- Evans G.- Newnham J. (2007). *Uluslararası İlişkiler Sözlüğü*, çev. H. Ahsen Utku, Gökkuşbu Yayınları, İstanbul.
- Haass R. (2008). "The Age of Nonpolarity", *Foreign Affairs*, May/June 2008, <https://www.foreignaffairs.com/articles/united-states/2008-05-03/age-nonpolarity> (e.t. 10. 11. 2015)
- Hardt M.- Negri A. (2012). *İmparatorluk*, çev. Abdullah Yılmaz, Ayrıntı Yayınları, İstanbul, 2012.
- Jane M. (2014). *Pre-Westphalian Dönemden Post-Westphalian Döneme Geçerken Diplomasinin Değişen Rolünün Analizi*, Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı, Bursa (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi)
- Kantarci Ş. (2012). "Soğuk Savaş Sonrası Uluslararası Sistem: Yeni Sürecin Adı 'Koalisyonlar Dönemi mi?'" *Güvenlik Stratejileri Dergisi*, Yıl 8, Sayı 16, ss. 47-84.
- Kaya A. (2014). "Küreselleşme, Kozmopolitanizm ve Post-Vestfalya Düzeni", *Küresel Siyasete Giriş Uluslararası İlişkilerde Kavramlar, Teoriler, Süreçler*, ed. Evren Balta, İletişim Yayınları, İstanbul, ss. 545-568.
- Larson D.- Shevchenko A. (2001). "Bringing Russia into the Club", *The New Great Power Coalition Toward a World Concert of Nations*, ed. Richard Rosecrance, Rowman&Littlefield Publishers, Maryland, pp. 311-327.
- Özdal B. (2015). "Modern Diplomasinin Gelişiminde Etkili Olan Unsurlar", *Diplomasi Tarihi-1*, ed. Barış Özdal, R. Kutay Karaca, Dora Yayınları, Bursa, ss. 203-251.
- Rasmussen G. (2001). "Great Power Concerts in Historical Perspectives", *The New Great Power Coalition Toward a World Concert of Nations*, ed. Richard Rosecrance, Rowman&Littlefield Publishers, Maryland, 2001, pp. 203-221.
- Rosecrance R. (1963). *Action and Reaction in World Politics: International Systems in Perspective*, Little, Brown and Company, Boston.
- Rosecrance R. (1990). "Must America Decline?", *The Wilson Quarterly (1976-)*, Vol 14, No 4, pp. 67-83.
- Rosecrance R. (1991). "Regionalism and Post: Cold War Era", *International Journal*, Vol. 46, No. 3, pp. 373-393.
- Rosecrance R. (1992). "A New Concert of Powers", *Foreign Affairs*, Vol. 71, No. 2, pp. 64-82.
- Rosecrance R. (1993). "The U.S.-Japan Trading Relationship and Its Effects", *Indiana Journal of Global Legal Studies*, Vol. 1, No. 1, Symposium: The Globalization of Law, Politics, and Markets: Implications for Domestic Law Reform, pp. 139-153.
- Rosecrance R. (2010). "Bigger Is Better: The Case for a Transatlantic Economic Union", *Foreign Affairs*, Vol. 89, No. 3, pp. 42-50.
- Rosecrance R. (2013). *The Resurgence of the West The Resurgence of the West: How a Transatlantic Union Can Prevent War and Restore the United States and Europe*, Yale University Press, New Haven.

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Richard Rosecrance'ın sistem yaklaşımı temelinde soğuk savaş sonrası dönem ve uluslararası sistemde istikrar. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

- Rosecrance R.- Stein A. A. (2001). "The Theory of Overlapping Clubs", *The New Great Power Coalition Toward a World Concert of Nations*, ed. Richard Rosecrance, Rowman&Littlefield Publishers, Maryland, pp. 221-237.
- Sevim H. (2006). "Uluslararası İlişkilerde Küreselleşme Olgusu ve Ulus-Devlet Kavramını Yeniden Düşünmek", *Uluslararası İlişkiler Dergisi*, Cilt. 3, Sayı. 9, ss. 89-124.
- Soner B. A. (2005). "Ulusal Egemenlikten Küresel Egemenliğe İnsan ve Azınlık Hakları", *Küreselleşmenin Yüzleri*, ed. Filiz Başkan, Everest Yayınları, İstanbul, ss. 63-78.
- Sönmezoğlu F. (2000), *Uluslararası Politika ve Dış Politika Analizi*, Filiz Kitabevi, İstanbul.
- Willams K. (2001). "The Influence of the European Union", *The New Great Power Coalition Toward a World Concert of Nations*, ed. Richard Rosecrance, Rowman&Littlefield Publishers, Maryland, pp. 159-181.
- Yalvaç F. (2009). "Savaş ve Barış", *Devlet ve Ötesi*, der. Atila Eralp, İletişim Yayınları, İstanbul, ss. 251-286.

Extended abstract in English

System studies have been taken in consideration by scholars of international relations after Second World War as unit of analysis, and structure of international system was assessed by some theoreticians like Morton A. Kaplan, George Modelski, Immanuel Wallerstein, Joseph Nye, Robert Keohane. One of these theoreticians is Richard Rosecrance as well.

Approach and thoughts of Richard Rosecrance on structure of international system were matured in *“Action and Reaction in World Politics”* which was published in 1963. Rosecrance approaches *“general explanatory concepts”* of international relations such as power, balance and political competence and *“detailed empirical analysis”* of every events and phenomena which are unique together. Thus, Rosecrance aims to prevent reductive side of *“general explanatory concepts”* and historical context-free side possibility of (unique) *“detailed empirical analysis”*. In this context, Rosecrance examines international system with 9 different eras which are between 1740-1789, 1789-1814, 1814-1822, 1822-1848, 1848-1871, 1871-1890, 1890-1918, 1918-1945, 1945-1960.

Rosecrance analyses aforementioned eras according to 4 mechanic components. These are disruptive inputs that impacts on international system’s stability; regulative component emerging from disruptive inputs; environmental constraints that determine disruptive inputs and regulative component; acceptance of regulative component by environment. According to Rosecrance, 4 main determinants of international system are *“Direction”* which is the aims and approaches of political elites on foreign policy; *“Control”* which is the power of elites; *“Resources”* which contains ability of persuasion of elites and material sources which could be transformed into power and mobilizing of these sources; *“Capacity”* which means ability of decreasing the effect of disruptive inputs.

Richard Rosecrance recommends *“Central Coalition”* including all great powers to regulate anarchical structure of international system, and to construct a stable structure among the great powers. This coalition is based on cooperation and international norms. So, pre-requisites of Central Coalition are:

- Not any state has capacity to collapse coalitions constructed by other states.
- All of great powers are supposed to be involved in Central Coalition.
- There should be a harmony about efficiency of coalition among ruling elites of great powers.

Central Coalition that Rosecrance recommends include the United States of America (USA), the Russia, the European Community/Union (EU), Japan and China. According to Rosecrance, the most important element to constitute Central Coalition among great powers is to integrate China into coalition. The USA is the pioneer state in integrating China into coalition because the USA is the most powerful state in Post-Cold War Era according to Rosecrance. Due to this reason the USA should take initiatives, and contribute to construct international norms about environment, armament etc. Secondly, the USA should ensure that the other powers would benefit from output of system. Thirdly, incentives should be provided to constitute international norms and institutions. Fourthly, the USA and the other great powers should avoid of power relations based on threat and punishment since this kind of power relations could cause polarization of world politics or armament race. Similarly, an aggressive and robust military alliance between the USA

Jane, M., Yılmaz, S. (2016). Richard Rosecrance'ın sistem yaklaşımı temelinde soğuk savaş sonrası dönem ve uluslararası sistemde istikrar. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (1), 131-143.

and Japan may be evaluated as a threat by China. Fifthly, the USA is supposed to refrain from excluding the other great powers in making policy so that the Central Coalition system become durable and stable. In other words, the USA should consolidate its interests into the stability of international system, and incorporate the other great powers into the policy-making process. In this point, the integration of China into the system is quite important for the stability and durability. Richard Rosecrance claims that China is the most dependent power on global economy among great powers, and so, it will avoid of challenging the current international system. The USA have some responsibilities in dealing with China. The USA should create a firm alliance with the EU. If the USA and the EU could make economically and politically a stable alliance, China would not challenge the international system, and would try to participate in this alliance. Also, the Russia which is a rival for China in Asia would support an alliance between the USA and the EU.

Rosecrance evaluates the prospect of China as a threat for the stability of international system. However, the Russia-Georgia War in 2008, the Ukraine Crisis in 2014, strained relations between the NATO and the Russia and conflictual politics of the Middle-East can be seen as disruptive effects on world politics. If it is evaluated in the perspective of Richard Rosecrance, these issues inducing to tensions in world politics could be overcome by a new central coalition. As said before, Richard Rosecrance's approach deals with mainly great powers. Thus, the most important elements in order to create a stable and durable international system is to forge a central coalition comprising of all great powers. However, it could be said that a new central coalition in this sense is loomed in the mid-term since the disruptive effects impede forging such a coalition.